

Вые вече знаете, че мѣсячина-та отъ само себе е тъмна, а дѣ-то свѣти, то става, че слънце-то ѝ грѣе и свѣтлина-та му отскача отъ неѣ. И кога-то ся мръкне на земя-тѣ та стане нощъ слънчеви-ти шипове (лучи) пакъ удрятъ изотдолѣ възъ мѣсячинѣ-тѣ и отскачатъ отъ неѣ, и тя така ни ся види. Това става както кога ся обрънемъ грѣбомъ камъ огъня на гядамы другого, кой-то ни стои на сръщѣ съ лице, обрънѣто камъ огъня. Ние щемъ го видимъ добрѣ до кога-то свѣти огънь въ лице-то му; нѣ ако му ся прѣпрѣчимъ така що-то да му не свѣти огънь въ лице-то на оня чловѣкъ, ние нѣма да го видимъ добрѣ и да го различимъ. Мѣсячина-та непрѣстайно ся врьти около земя-тѣ; въ обыкаляніе-то си кога дойде така, що-то земя-та остане посрѣдъ и ѣ ся испрѣчи право между неѣ и слънце-то, то явно е, че на мѣсячинѣ-тѣ не ще огрѣе слънце и тя нѣма да ни свѣти, докога-то ѣ прѣчи земя-та: тогава на мѣсячинѣ-тѣ пада сѣнка отъ земя-тѣ и ние нѣма да видимъ мѣсячинѣ-тѣ лѣскавѣ. Това ся казва *мѣсячно зашмѣніе*; и то трае нѣколко врѣмя, доклѣ да ся размине мѣсячина-та съ земя-тѣ та да ѣ огрѣе пакъ слънце. И наистинѣ сѣнка-та отъ земя-тѣ по малко малко ся мѣсти и прѣминува прѣзъ цѣлый крѣгъ на мѣсячинѣ-тѣ, и ако съгядамы добрѣ сѣнкѣ-тѣ възъ мѣсячинѣ-тѣ ние щемъ видимъ, че отъ кой-то край е почнѣло да ся затуля отъ тоя край и начина да ся отбулва, а това тврѣдѣ ясно ни доказва, че мѣсячина-та ся врьти около земя-тѣ отъ западъ камъ истокъ.

Тѣй сѣщо въ обыкаляніе-то си мѣсячина-та кога ся случи да дойде право между слънце-то и земя-тѣ, тя ни затуля за нѣколко врѣмя слънце-то